

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: nezl. N. T. D., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen N. Q. T., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, jako zákonnou zástupkyní, právně zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost, aby do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti nezletilého žalobce ze dne 9.2.2015 o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 9.2.2015 o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že se dne 9.2.2015 osobně se svou zákonnou zástupkyní dostavil na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji a podal žádost o trvalý pobyt. Fakticky ji předal v podací místnosti zastupitelského úřadu k tomu určené pracovníkovi zastupitelského úřadu. Po převzetí žádosti pracovníkem zastupitelského úřadu, kdy tento vyplněnou žádost porovnal s registrací v systému Visapoint, jim bylo sděleno, že pro podání žádosti o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny nemá žalobce v uvedeném systému registraci a z tohoto důvodu nemůže zastupitelský úřad od žalobce originál žádosti přijmout a formulář žádosti i s přílohami jim vrátil zpět. Takto bylo postupováno přesto, že právní zástupkyně žalobce protestovala a dožadovala se, aby si zastupitelský úřad žádost ponechal.

Právní a zákonný zástupce žalobce osobně ihned na místě podali písemnou stížnost na tento postup a žádost žalobce o trvalý pobyt opět osobně podali k zastupitelskému úřadu, tentokrát jako přílohu ke stížnosti.

Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji dopisem ze dne 10.3.2015, č.j. 369/2015-HANOI stížnost neshledal důvodnou s tím, že žalobce nevyhověl jakýmsi „pravidlům registrace“ a „elektronickým úředním hodinám“. Žádost i s náležitostmi byla spolu s tímto přípisem vrácena právnímu zástupci žalobce prostřednictvím poštovní přepravy.

Žalobce má za to, že splnil všechny zákonné předpoklady pro učinění podání a zahájení řízení o jeho žádosti bez ohledu na nezákonný postup pracovníka Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, který mu originál žádosti i přes odpor jeho zástupců vrátil. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2015. č.j. 7Azs 282/2014-48. Vzhledem k tomu, že žalovanému marně uplynula lhůta 180 dnů k vydání rozhodnutí o žádosti, podal žalobce návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením ze dne 30.9.2015. č.j. MV-139854-2/SO-2015 tomuto návrhu nevyhověla s odůvodněním, že v evidencích bylo zjištěno, že k žalobci není vedeno žádné řízení o pobytu. Dle názoru žalobce však Komise ignorovala fakt, že pracovníci Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, který je podacím místem pro podání žádosti o trvalý pobyt, podanou žádost žalobci v rozporu se zákonem vrátili a nesplnili svoji povinnost vyplývající z § 64 zákona č. 499/2004 Sb., totiž žádost jako doručený dokument označit jednoznačným identifikátorem a zaevidovat ji. To, že žádost nebyla označena jednoznačným identifikátorem a zaevidována v souladu se zákonem, ještě neznamená, že jejím osobním doručením zastupitelskému úřadu nedošlo k zahájení správního řízení, které trvá od 9.2.2015 do současnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 23.3.2015 byl Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, v němž je jako žadatel o toto povolení označen žalobce. Úřední tiskopis byl zaslán správnímu orgánu Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, který nezletilého žalobce zastupuje. V průvodním dopise je uveden postup při podání žádosti jmenovaného, stížnost proti postupu zastupitelského úřadu a uváděn odkaz na správní řád. Žalovaný dále uvedl, že i nadále zastává názor, že ministerstvo vnitra není správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení tohoto úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízenému, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra, pokud jde o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, je příslušné pouze k rozhodnutí o nich (§ 165 písm. j), n) zákona č. 326/1999 Sb.). Nelze tedy na

Ministerstvo vnitra faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost nezletilého žalobce a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. V případě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., je Ministerstvo vnitra správním orgánem příslušným k přijetí této žádosti, jestliže je tato podávána na území. Podmínky, za nichž lze podat tuto žádost Ministerstvu vnitra na území, stanoví § 69 odst. 4 uvedeného zákona. Ustanovení § 169 odst. 14 tohoto zákona nad to stanoví povinnost podat žádost o povolení k trvalému pobytu osobně. Úřední tiskopis žádosti jmenovaného o povolení k trvalému pobytu byl pracovišti odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra doručen poštou (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb) z kanceláře právního zástupce žalobce. Vzhledem k tomu, že v tomto případě nedošlo k osobnímu potvrzení podané žádosti v 5 dnech od doručení žádosti, jak předpokládá § 37 odst. 4 správního řádu, není žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podána zde na území České republiky a řízení o ní není zahájeno. Vzhledem k uvedenému správní orgán vrátil právnímu zástupci žalobce úřední tiskopis žádosti společně se všemi doklady, které k ní byly doloženy. Ze shora uvedené dle názoru žalovaného vyplývá, že žalovaný správní orgán nemohl být nečinný, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž poukázal na to, že z argumentace žalovaného je zřejmé, že nerozlišuje, že žalobcova žádost o trvalý pobyt má z hlediska správních předpisů dvojí režim. Za prvé je žádost úkonem podle správního řádu, tedy podle § 165 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., vůči žalovanému. Za druhé je žalobcova žádost hmotným dokumentem „kusem papíru“, který je doručován nikoli žalovanému, ale podatelně – Zastupitelskému úřadu ČR v Hanoji, který je pracovištěm Ministerstva zahraničních věcí. Žádost jako „kus papíru“ se řídí předpisy upravujícímu archivní a spisovou službu. Žádost, jakožto abstraktní právní úkon a žádost jakožto „kus papíru“ mají společný osud pouze v okamžiku podání žádosti, který je jednak okamžikem zahájení řízení podle správního řádu a jednak doručením hmotného dokumentu podle předpisů o archivní a spisové službě. Od podání žádosti je jejich osud nezávislý. Podáním žádosti jakožto úkonu je zahájeno řízení, které nadále musí proběhnout podle správního řádu a dalších procesních předpisů, včetně dodržení zákonné lhůty pro rozhodnutí. Osud žádosti jakožto hmotného dokumentu – „kusu papíru“, se řídí předpisy upravujícími archivní a spisovou službu a pokud „podatelna“ s tímto „kusem papíru“ naloží jakýmkoliv způsobem, kterým předpisy o archivní a spisové službě porušuje, nemá to žádný vliv na žádost jakožto úkon podle správního řádu, který byl učiněn, a bylo jím zahájeno řízení. Žalobce zdůraznil, že v daném případě je podstatné, že se jeho zákonný zástupce osobně v úředních hodinách určených pro veřejnost dostavil na místně příslušný Zastupitelský úřad ČR v Hanoji a předal v podací místnosti žalobcovu žádost na předepsaném formuláři pracovníku podatelny. Tím byly z jeho strany splněny veškeré zákonné požadavky stanovené pro zahájení řízení o žádosti a žalobci vzniklo právo na to, aby žádost byla projednána a aby o ní bylo v zákonné lhůtě rozhodnuto bez ohledu na to, jaký je další osud žádosti v hmotné podobě jako dokumentu. Podáním žádosti žalobcem totiž veškerá odpovědnost za osud žádosti jakožto dokumentu přechází na orgány veřejné moci a jakýkoliv nezákonný postup těchto orgánů veřejné moci nemůže jít k tíži žalobce. Pokud dojde po podání žalobce k její ztrátě, zničení nebo poškození, jedná se sice o nezákonný úřední postup, ale ten nezakládá oprávnění správního orgánu nedodržovat zákonné lhůty a zůstat nečinný ve správním řízení. Jedná se totiž o nezákonný postup týkající se výkonu spisové služby a nikoliv o nezákonný postup týkající se samotného správního řízení vedeného o žádosti. O stejnou situaci se fakticky jedná rovněž v případě

žalobce, kdy sice nedošlo ke zničení nebo ztrátě jeho žádosti, ale podatelna – zastupitelský úřad - jím řádně podanou žádost v rozporu se zákonem vrátila zpět. Pokud se žalovaný dozvěděl, že žalobce podal žádost o trvalý pobyt a tato žádost jakožto hmotný dokument mu byla nezákonně vrácena, měl postupovat podle svých vnitřních předpisů, tedy sám vyvinout veškerou aktivitu k tomu, aby takto „ztracenou“ žádost získal zpět a dokončil řízení. Pokud žalobce žádost poté, co mu byla „vrácena“, předal žalovanému, nejednalo se o nové podání žádosti, ale pouze o předání „ztraceného“ dokumentu. Žalovanému proto nic nebrání v dokončení řízení a jeho nečinnost je nesporná. Podáním žádosti na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji tedy bylo dle názoru žalobce zahájeno řízení a od tohoto dne začala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí. Závěrem pak žalobce poukázal na to, že zastupitelský úřad jakožto pracoviště Ministerstva zahraničních věcí není orgánem, který vede správní řízení o žádosti, ale je v tomto případě pouze podacím místem, podatelnou žalovaného. Z předpisů upravujících spisovou službu je zřejmé, že tyto předpisy ukládají podacímu místu povinnost dokument – žádost přijmout, opatřit podacím razítkem a zaevidovat. Neukládají mu však žádné povinnosti z hlediska samotného správního řízení o žádosti. Žalobce proto nemá žádný důvod brojit proti uvedenému postupu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ze strany Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, resp. Ministerstva zahraničních věcí, ale naopak má důvod a právo domáhat se ochrany před nečinností ve správním řízení o své žádosti proti žalovanému.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 8.3.2016 zástupce žalobce odkázal na důvody vymezené v žalobě a v replice. Zdůraznil, že pro posouzení toho, zda řízení o žádosti bylo zahájeno, je rozhodující to, zda se předmětná žádost dostala do dispozice správního orgánu. Tak se dle názoru žalobce v projednávané věci nepochybně stalo. Již samotný fakt, že se úředník podání, které obsahovalo žádost, dotkl, znamená, že se žádost dostala do jeho dispozice a nepřijetí této žádosti pak představovalo nakládání s ní. V této souvislosti poukázal na to, že žádost v podací místnosti Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji nepřevzal pracovník tohoto zastupitelského úřadu, jak se žalobce původně domníval, ale pracovnice žalovaného – paní Jana Rožnovská. Tou byla také žádost následně žalobci proti jeho vůli vrácena. Vzhledem k tomu, že žalobce s uvedeným postupem nesouhlasil, podal osobně ihned na místě písemnou stížnost, k níž jako přílohu připojil předmětnou žádost. Připojením předmětné žádosti jako přílohy ke stížnosti sledoval žalobce jediný cíl, a to přijetí této žádosti ze strany správního orgánu. Uvedenou stížnost od žalobce přijal již pracovník zastupitelského úřadu, pan K. Pokud je ve stížnosti uvedeno, že žádost byla vrácena s tím, že účastník řízení je v systému Visapoint registrován k podání žádosti o vízum, znamená to, že žalobce byl z důvodu vpuštění na zastupitelský úřad zaevidován na vízum za jiným účelem, o které není zájem. Z uvedeného dle názoru žalobce vyplývá, že řízení o jeho žádosti bylo zahájeno buď samotným podáním žádosti, nebo přijetím stížnosti, jejíž přílohou byla předmětná žádost. Řízení o žádosti nadále trvá a žalovaný o ní doposud nerozhodl, přestože se o tom, že žádost byla podána, dozvěděl. Na podporu svých tvrzení pak žalobce navrhl provedení důkazu, výsledkem svědkyně paní Jany Rožnovské, a to s ohledem na argumentaci žalovaného, že nenese odpovědnost za postup zastupitelského úřadu.

Zástupce žalovaného s odkazem na vyjádření k žalobě a na předložený spisový materiál navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Zdůraznil, že postup zvolený žalobcem představuje obcházení předpisů a zavedených pravidel.

Ze správního a soudního spisu byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 9.2.2015 podal nezletilý žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Tato žádost mu byla obratem vrácena zpět s odůvodněním, že pro podání žádosti o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny nemá žalobce registraci v systému Visapoint.

Proti uvedenému postupu podal nezletilý žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně téhož dne zastupitelskému úřadu písemnou stížnost, k níž jako přílohu připojil předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. Tato skutečnost, tedy připojení žádosti nezletilého žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR ke stížnosti, vyplývá ze samotného textu stížnosti a razítka na ní, předložené zástupcem žalobce při jednání u Městského soudu v Praze dne 8.3.2016.

Na uvedenou stížnost reagoval Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji dopisem ze dne 10.3.2015, v němž žalobci bylo sděleno, že z důvodu nevyhovění pravidlům registrace v systému Visapoint nebyla jeho stížnost shledána jako důvodná. Z uvedeného dopisu dále vyplývá, že žalobci byly vráceny zpět originály příloh, které byly ke stížnosti přiloženy.

Dne 23.3.2015 byl Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb úřední tiskopis žádosti o povolení k trvalému pobytu nezletilého žalobce na území ČR za účelem sloučení rodiny. Společně s náležitostmi žádosti, přípisem Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji ze dne 10.3.2015 a průvodním dopisem, ve kterém právní zástupce žalobce popsal postup při podání předmětné žádosti na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.

Na toto podání reagoval žalovaný dopisem ze dne 14.4.2015, v němž uvedl, že správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu, není Ministerstvo vnitra. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení Ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení zastupitelského úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízeného, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra je, pokud se jedná o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, příslušné pouze k rozhodnutí o nich. Nelze tedy na Ministerstvo vnitra faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost nezletilého a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. Žalovaný v dopise dále uvedl, že předmětnou žádost nelze mít za řádně podanou ani na území ČR, neboť tato žádost nebyla podána osobně, ale prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z těchto důvodů byl žalobci úřední tiskopis žádosti společně se všemi doklady, které k ní byly přiloženy, vrácen.

O žádosti nezletilého žalobce nebylo rozhodnuto a usnesením ze dne 30.9.2015 č.j. MV-139854-2/SO-2015 nevyhověla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti s odůvodněním, že z dostupných elektronických evidencí bylo zjištěno, že k nezletilému žalobci není vedeno žádné řízení o pobytu.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno buď na návrh určitého subjektu nebo z moci úřední.

Spornou v posuzované věci je otázka, zda bylo povinností žalovaného o žádosti žalobce rozhodnout. Při posuzování této otázky vycházel soud z ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů. Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Podle ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle ustanovení § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (takovou cizincem je i žalobce), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, popř. jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však může v odůvodněných případech od této povinnosti upustit.

V projednávané věci ze spisového materiálu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že dne 9.2.2015 nezletilý žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně osobně na podatelně Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji podal zde úřadující osobě žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. Tato žádost mu byla vrácena s odůvodněním, že pro podání této žádosti nemá žalobce registraci v systému Visapoint. S uvedeným postupem žalobce nesouhlasil, a proto téhož dne osobně na místě podal písemnou stížnost, ke které jako přílohu připojil předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu. Tuto stížnost Zastupitelský úřad ČR v Hanoji přijal a následující den, tedy 10.2.2015 písemně žalobci sdělil, že stížnost neshledal důvodnou a připojenou přílohu mu vrátil.

Soud má za to, že v daném případě bylo správní řízení zahájeno, neboť žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla podána osobně u příslušného zastupitelského úřadu. Prokazatelně k podání žádosti došlo tím, že byla jako příloha předána spolu se stížností na postup pracovníka při přijímání samotné žádosti v podatelně zastupitelského úřadu. Minimálně v tomto okamžiku měl zastupitelský úřad žádost ve své dispozici. Je nerozhodné, že žalobce podal žádost formálně jako přílohu stížnosti, ani že tato žádost byla následně žalobci vrácena. Rovněž skutečnost, že žalobce nebyl pro podání této žádosti registrován

v systému Visapoint, není pro posouzení důvodnosti podané žaloby rozhodná. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30.4.2015, č.j. 7Azs 282/2014-48 „*Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení*“. Podstatné je naopak to, že se žádost dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu.

Žalobce tak splnil zákonné podmínky pro podání žádosti, stanovené v § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, tedy žádost byla podána osobně zákonnou zástupkyní nezletilého žalobce (ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu) na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je žalobcem státním příslušníkem. Tato žádost se dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu a bylo povinností žalovaného o ní rozhodnout.

Z uvedených důvodů byla žalovanému správnímu orgánu uložena, podle § 81 odst. 2 s.ř.s. povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ve správním řízení, které bylo podáním žádosti zahájeno. S ohledem na zákonnou lhůtu 180 dnů pro vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu (§ 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců) se jeví uložená lhůta 60 dnů, která běží ode dne právní moci rozsudku, přiměřenou.

Jako nedůvodný shledal soud návrh žalobce na provedení důkazu výsledkem svědkyně Jany Rožnovské – zaměstnankyně, která měla dle tvrzení žalobce předmětnou žádost původně převzít a následně vrátit žalobci. Městský soud v Praze má za to, že pro posouzení důvodnosti podané žaloby není rozhodné, zda se v případě osoby, která na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji předmětnou žádost převzala, jednalo o osobu, která je v pracovním poměru k Ministerstvu vnitra, či Ministerstvu zahraničních věcí. Rozhodující je, jak již bylo uvedeno shora to, zda se předmětná žádost dostala do dispozice příslušného správního orgánu a že tedy o ní bylo zahájeno správní řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 a contrario, když žalobce, který byl ve věci úspěšný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová